

Pezinok – mesto priateľské k zdravotne postihnutým

V tomto čísle uverejňujeme dva príspevky, ktoré sú reakciou na našu kampaň. Ich autorom ďakujeme za podnety a veríme, že zaujmú. Avizujeme augustovú tému: Ako bojujú so svojou závislosťou alkoholicí. Svoje príspevky zatiaľ prisľúbil pezinský Klub Alfa. Víťanší sú i ďalší, ktorí majú skúsenosti z tejto oblasti. Termín uzávierky: 15. 8. 2006 na adresu – Mestský úrad Pezínok, č. dv. 9, e-mail: eva.lupova@msupezinok.sk.

Pezinok by mal byť vzorom v bezbariérovosti

Veľmi ma potešila téma Vozičkári v 5. čísle Pezínčana. Som pôvodcom z Pezínka, už desať rokov trvalo žijem v Kanade, kde pracujem ako architekt a pravidelne čítam váš časopis, odkedy bol sprístupnený cez internet. Sám nie som vozičkár, ale táto téma je profesijne i osobne môjmu srdcu blízka, preto by som sa chcel k nej vyjadriť.

Prečo by nám, čo sme zdraví, malo vôbec záležať na tom, aby sa prístupové cesty a budovy začali upravovať pre prístup malého percenta telesne postihnutých? V prvom rade preto, že nikto z nás nevie, či sa to nebude týkať aj nás samých, či našich blízkych. A na druhej strane aj Ústava Slovenskej republiky, Hlava 2 medzi základnými právmi a slobodami vylučuje diskrimináciu a definuje rovnosť medzi nami všetkými bez rozdielu. Vozičkári majú síce fyzický hendikep, mentálne sú však schopní ako každý z nás uplatniť svoje schopnosti a nadania.

Váš článok správne uvádza, že jediným všeobecne záväzným nariadením, ktoré reguluje rámec bezbariérovosti, resp. navrhovanie stavieb pre osoby s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, je vyhláška MZP SR č. 532/2002. Bezbariérovosti sa ale priamo týka len jej štvrtá časť, téma sa venuje osem strán 21-stranového dokumentu. Definície sú navyše veľmi laxné, nenázorné a všeobecné. Váš článok je tiež nepresný v tom, že spomínaná vyhláška je záväzná pre všetky novonavrhované budovy, avšak pri modernizácii a rekonštrukcii budov sú ustanovenia záväzná len "primerane" k existujúcim stavebno-technickým limitom. Čo v praxi znamená, že sa vždy nájdu dôvody, prečo sa to nedá.

Napríklad pre nás architektov v provincii Ontario je záväzný provinčný stavebný zákon, v ktorom je tejto téme venovaných 200 strán a obsahuje aj názornú ilustrovanú časť s dopodrobna rozpracovanými

detailmi pre prístup vozičkára všade – od parkovacích miest, cez komunikácie vnútri budov až po uhol zavesenia zrkadla na WC. Pritom predpisy sú záväzné pre všetky verejné novostavby aj renovované stavby bez výnimiek. Prepracované predpisy sú aj vo väčšine starých štátov Európskej únie. Slovenské predpisy sú teda ďaleko pozadu a nepostačujúce, niet sa čo čudovať, že sa na uliciach a v budovách od čias komunizmu v prospech vozičkárov veľa nezmenilo.

Mám veľmi rád Pezínok a som hrdý, že pochádzam z tohto skvelého mesta. Myslím si, že Pezínok má dosť jedinečné postavenie medzi mestami na Slovensku. Nielen svojou blízkosťou k Bratislave, ale hlavne tým množstvom kvalifikovaných schopných ľudí, otvoreným a progresívnym vedením mesta, ale aj relatívnou bohatosťou v porovnaní s inými mestami podobnej veľkosti. Aj preto si myslím, že Pezínok by mo-

hol a mal byť vzorom pre zvyšok Slovenska aj pokiaľ ide o bezbariérovosť. Samozrejme, aj tu sú obmedzené priestorové podmienky v centre, citlivé budovy a kósty a nedostatok financií, ale samotné mesto má v právomoci minimálne usmerniť ďalšiu stavebnú činnosť na spravovanom území. A pokiaľ ide o budúcnosť – na Fakulte architektúry STU sa bezbariérovosť systematicky vyučuje od roku 1994. Preto pevne verím, že dorastá nová generácia architektov, ktorí umožnia ľuďom s fyzickým hendikepom žiť pohodlne a plnohodnotne medzi nami. Ale v konečnom dôsledku je to úloha pre každého z nás, začať treba od prehodnotenia svojho vlastného postoja.

Martin Stohl

Ponúkame priestor pre rodiny s postihnutými deťmi

Prečítala som si vyjadrenia matiek s postihnutými deťmi (Pezínčan č. 4/2006), čo všetko by pre ne v Pezínku mohlo vzniknúť. Je to zaujímavý postreh. Určite to majú s takými deťmi doma ťažké. Veď aj so zdravými deťmi je veľa starostí, najmä v prvých rokoch života. Boja sa pustiť do vzniku novej organizácie, ktorá by sa venovala postihnutým občanom nášho mesta, pretože všetok čas venujú svojmu dieťaťu a rodine. A vytvorenie združenia nie je jednoduchá vec. Radi by sa niekde stretávali, vymieňali skúsenosti, či len tak sa podporili navzájom, že nie sú sami...

Preto si vám dovoľujeme ponúknuť príležitosť stretávať sa v Centre pre rodinu – MaMaTaTaJa v Pezínku, na Holubyho 91, v bývalých priestoroch Charity. Vzniklo tu Centrum, v ktorom sa stretávajú mamičky na materskej dovolenke i po nej v doobedňajších i poobedňajších hodinách. Je tu dobre vy-

bavená herňa s hračkami i guľôčkovým bazénom, ktorý je dobrou rehabilitačnou pomôckou nielen pre postihnuté deti. Práve sme zriadili telocvičňu (za finančnej podpory Malokarpatskej komunitnej nadácie – REVIA), v ktorej sa môžu zahrať i staršie deti. V kuchynke si mamičky môžu uvariť kávičku či ohriať dieťaťu čaj, tie menšie detičky v pokoji dojiť, či

prebaliť i uložiť do postieľky. V Centre je možnosť využiť služby špeciálneho pedagóga či ekonomického poradcu. Uvítame medzi sebou nielen mamy, ale aj otcov či starých rodičov.

Ešte donedávna k nám chodilo niekoľko mamičiek s postihnutými či hyperaktívnymi deťmi, ktoré majú problém hrať sa s inými deťmi... Stretávali sa vždy jeden

deň v týždni, ktorý bol vyhradený pre ne. So starostlivosťou o detičky v Centre im pomáhal naše pracovníčky, ktoré im v prípade potreby na chvíľku postrážili i dieťa. Teraz

však detičky začali chodiť do škôlky a tak sa prestali stretávať. Mamičky s postihnutými deťmi Centrum pre rodinu vám ponúka priestor – klubovňu, kde by ste sa mohli stretať. Máme i skúsenosti s písaním projektov, čo by ste možno uvítali a spoločnými silami by sme mohli vytvoriť priestor, v ktorom by si i rodina s postihnutým dieťaťom našla svoje miesto.

V blízkej budúcnosti chystáme rekonštrukciu vstupnej haly, aby lepšie vyhovovala podmienkam mamičiek s kočíkmi.

Nech sa páči, môžete sa k nám prísť pozrieť každý deň v čase od 9.00 do 12.00 a v stredu aj od 13.00 do 18.00 hod. Spolu môžeme zmeniť Pezínok na mesto priateľské i k zdravotne postihnutým deťom.

Katarína Demovičová
za Centrum pre rodinu
– MaMaTaTaJa